

[Henning Philipsen.]

ning, som yder støtte til politiske partier til deres virksomhed — mest til højre side i salen, det ved jeg, jeg kan ikke forestille mig, at der er nogen til den anden side, der får det. Det er det, man gør, uden at borgere har nogen som helst indflydelse på, hvad disse midler bliver brugt til, og hvilken politisk virksomhed de bliver brugt til.

Jeg gentager derfor, for at det ikke skal misforstås, ikke mindst af hensyn til hr. Glensgård, at der ikke er tale om at angribe dette, at private firmaer eller offentlige virksomheder kan organisere sig i arbejdsgiverforeninger. Jeg vil gerne erindre om, at privatbanerne f. eks. har deres egen arbejdsgiverforening, hvis opgave er at forhandle overenskomst med de modstående lønmodtagerorganisationer. Men derfor er det da ikke nødvendigt, at de derudover også er medlem af den private interesseorganisation, som hedder Dansk Arbejdsgiverforening.

Det er derfor ikke et angreb på organisationsfriheden. Det er et spørgsmål om, at man prøver på, og jeg ved ikke, om jeg må have lov til at bruge det udtryk, at holde skæg for sig og snot for sig, men det er for så vidt det, det drejer sig om, nemlig at det offentlige arbejdsmarked intet har tilfælles med det private arbejdsmarked.

I spørgsmålet om at etablere konflikt vil jeg gerne sige til hr. Boertmann, at det, vi ønsker hermed, bestemt ikke er at tage strejkeretten fra nogen som helst, det er vel, tror jeg, endda overflødigt, at jeg pointerer det over for hr. Boertmann; men det, det drejer sig om for os, er, at de respektive faglige organisationer i offentlige virksomheder får en direkte forhandlingsret over for virksomheden og dermed for så vidt også den aktionsret, som hr. Boertmann efterlyser.

Endelig skal jeg sige, at de virksomheder, der, som vi allerede nu ved, er offentligt ejede, og som indirekte er medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening gennem deres organisationer, det er De Danske Statsbaner, det er SAS, det er elværkerne; det er ikke uden betydning, og det kan ikke være rigtigt, at de fortsat skal støtte en privat arbejdsgiverorganisation.

Glensgård (FP):

Ja, jeg havde godt nok troet og håbet, at hr. Henning Philipsen denne gang ville gå lidt på retræte, men ak og ve, det skete jo bare ikke. Hr. Henning Philipsen sagde i sit indlæg, at der ikke var tale om at angribe retten til at organisere sig. Så havde jeg selvfølgelig håbet, at hr. Henning Philipsen havde svaret mig på mit spørgsmål: hvad med den lille vognmand med den koncessionerede rute? Hvor skal han organisere sig? Skal det være i en alternativ arbejdsgiverforening? Ja men hvorfor dog så ikke også acceptere alternative fagforeninger?

Ordføreren for forslagsstillerne (Henning Philipsen) (SF):

Når jeg ikke svarede hr. Glensgård, var det af den enkle årsag, at jeg troede, hr. Glensgård var klar over, at det ikke var det, forslaget drejede sig om.

Når det er sagt, vil jeg gerne føje til, at det, jeg angriber, er jo ikke den lille vognmand, der kører på den koncessionerede rute. Jeg taler om de virksomheder, hvor det offentlige har en overvejende interesse i det, først og fremmest de virksomheder, som er offentligt ejede, og dernæst de store koncessionerede virksomheder. Det skal ingen hemmelighed være, at dem, jeg først og fremmest tænker på, er kraftværkerne, og kraftværkernes betydning for dette samfund er vist indiskutabel.

(Kort bemærkning).

Glensgård (FP):

Det er selvfølgelig beklageligt, at hr. Henning Philipsen ikke i tale kan udtrykke sig således, at det er forståeligt, og heller ikke i skrift, for som lovforslaget foreligger, omfatter det også de små koncessionerede selskaber, manden ude i Vestjylland, som har et ruteselskab, en koncession. Det er selvfølgelig beklageligt, hvis hr. Henning Philipsen ikke mener, lovforslaget skal omfatte det. Så går jeg ud fra, at vi kan forvente et ændringsforslag til det foreliggende lovforslag.

Johan Philipsen (V):

Jeg bliver nødt til at korrigere udtrykket offentligt ejede. De danske kraftværker er